

Nàng quay lại cụ Ken: “Một vài cụ đi với tôi trở ra ngoài vườn...để vùi lại cái xác cụ Tầu,” Nàng đưa mắt nhìn quanh.

Cụ Ken, cụ John tình nguyện theo nàng.

Chưa bao giờ Mary gặp trường hợp kinh khủng này. Nàng đứng rọi đèn cho hai ông cụ chôn lại cái tay của cụ Wu.

- “Nếu trời không mưa để đất ả ra, con chó kia cũng không bối nổi cái tay này lên.” Mary bỗng hỏi trống không: “Nó đâu?” Nàng nhìn dáo dác chung quanh. Hình như con vật đã làm xong bốn phận “tố cáo vụ án mạng để trả thù cho chủ” xong rồi, nên đã bỏ đi đâu mất.

Cụ Ken thở mạnh, nói:

- “Chó là con vật tinh ranh kinh khủng...tôi chịu nó!”

Ba người đi vào nhà sau khi ban đất trở lại y như không bị đào xới.

Suốt đêm đó, Mary không sao ngủ được. Chắc chắn những án mạng trước đây, nếu bà Garcia không chủ mưu thì cũng đồng lõa...vì chính bà là chủ...cái viện hưu dưỡng này...Còn vai trò của bà Stephanie, người phụ nữ trung niên mới tới...kể từ ngày...mụ Mễ vắng mặt. A, mụ này thế nào đây...còn sống hay cũng...đã nằm ở góc vườn rồi? Bà Stephanie này Mary không thấy bà Garcia giới thiệu là gì...mà vì vắng mụ Mễ, Mary cứ tưởng là bà ta tới thay cho người làm cũ, nhưng bây giờ Mary mới thấy lạ là những việc trước đây chỉ có mình mụ Mễ làm, bây giờ cả bà Garcia cũng phải đỡ tay với bà Stephanie.

Trước, Mary nghĩ là bà ta chỉ dẫn công việc, bây giờ

thì cần suy nghĩ thêm những giả thuyết khác!

Sáng hôm sau, Mary chưa ra khỏi phòng đã thấy tiếng đập cửa. Nàng giật mình khi thấy mụ Lucia xuất hiện trước cửa phòng, yêu cầu Mary mời hết mọi người tụ tập tại phòng khách để ông bác sĩ có việc cần phải thông báo với mọi người.

Mary ra ngoài đã thấy có mặt cả ông bác sĩ đang ngồi với một đồng giấy tờ ngoài phòng khách, Mary đi từng phòng để thông báo với mọi người, đồng thời cũng dặn tất cả phải bình tĩnh và tin tưởng nơi nàng.

Sau khi thấy đã đầy đủ, ông bác sĩ mới nhìn mọi người một thoáng rồi chậm rãi nói:

- “Viện hưu dưỡng này là một công ty đã được thành lập hơn mười năm nay...mà bà Garcia Martinez chỉ là quản đốc. Trong những năm điều hành, được Board of Directors tín nhiệm nên đã có nhiều hành vi vượt quyền và phạm pháp như khai man tiền Medical, lãnh những chi phiếu của những người đã không còn ở trong viện nữa, cắt xén thực phẩm v.v. Hiện những việc làm ám muội này đã bị người làm là bà Lucia đây tố cáo với chúng tôi.” Ông ta chỉ mụ Mễ, tiếp: “Vì thế mà ba hôm trước, lấy cớ đi vacation...nên đã trốn đi đâu mất.”

Ông ta ngưng lại, nhìn mọi người, rồi tiếp:

- “Chúng tôi sẽ báo với cảnh sát để truy tố bà này...về những hành vi phạm pháp trên...”

Rồi ông nhìn sang bà Stephanie:

- “Từ nay, bà Stephanie sẽ tạm thời thay bà Garcia để điều hành công việc ở đây cho đến khi có người thay thế. Quý vị không phải lo gì, tất cả tình trạng ở đây sẽ được cải tổ tốt đẹp hơn.”

Không để mọi người nêu thắc mắc, ông bác sĩ vừa nói xong lật đặt ra về.

Mary không ngờ sự việc xảy ra như vậy.

Buổi tối, sau khi ăn cơm xong, Mary trở lại nơi làm việc của bà Garcia. Trên bàn, mọi dụng cụ văn phòng vẫn còn y nguyên kể cả cuốn sổ hẹn, không có vẻ gì như người sửa soạn một cuộc đi xa, vĩnh viễn không trở lại nữa. Mary tò mò mở mấy trang cuốn lịch để bàn, nàng ngạc nhiên vì mấy chữ ghi vội trên tờ lịch trước vài hôm bà Garcia đi: "Apple, orange juice ?

124 Elm St."

Sao lại có dấu hỏi sau chữ apple, orange? Mary chợt nghĩ ra là chiều nay...không ai bị nôn mửa, có nghĩa là trong nước cam, táo mọi người uống vẫn có "thuốc"...Bây giờ, với dấu hỏi này...phải chăng chính...bà Garcia...cũng không biết gì về chất thuốc pha trong những thứ nước này, nghĩa là người pha thuốc không phải là bà ta? Vậy là ai đây.

Cái địa chỉ nào đây...có liên hệ gì tới nước uống? Nơi bán hay nơi người trong viện hưu dưỡng tới lấy?

Mary trở về phòng, nằm suy nghĩ mãi về việc bỏ trốn của bà Garcia cũng như vấn đề đánh thuốc mọi người trong viện. Bên ngoài, trời không mưa lớn, nhưng có gió to. Bỗng từ ngoài hàng rào sắt, có tiếng chó tru...thảm thiết. Nàng bức bối hé màn cửa nhìn ra. Vẫn con chó đen của lão Wu. Vài đêm nay, Mary rất bức bối vì con chó quỷ quái này. Có lẽ nàng phải gọi cảnh sát bắt nó đi sở Humane Society cho rồi.

Sáng hôm sau là thứ tư trong tuần, ông bác sĩ tới khám bệnh như mọi khi. Hai cô y tá vẫn hoạt động bình

thường. Mụ Mễ tới muộn, đem theo thực phẩm và đồ dùng trong nhà, kể cả những bình nước cam và táo, loại lớn. Từ xa, Mary lén nhìn những cổ chai, nơi gần những cái nắp đây, nhưng không phân nhận được chai đã mở rồi hay chưa. Nhớ tới cái địa chỉ trên tờ lịch của bà Garcia, Mary nóng lòng muốn tìm hiểu sự việc...vì, nếu không có gì thay đổi, thế nào những người trong viện cũng sẽ bị cảnh sát chất vấn về những việc mờ ám của bà Garcia. Nhân lúc mọi người đang bận công việc của họ. Mary lấy xe chạy ra phố. Mười lăm phút sau, Mary đã tìm ra địa chỉ 124 Elm St. Nàng kinh ngạc đứng trước cái bảng hiệu Johnson & Son Laboratory. Thì ra đây là một viện bào chế và thử nghiệm! Bà Garcia ghi địa chỉ này làm gì? Nhớ mẫu nước táo Mary lấy mấy bữa nay...định mang đi thử nghiệm còn để trong xe, nàng bỗng liên tưởng tới ý định của bà Garcia...biết đâu bà ấy cũng có mục đích không khác gì nàng...là muốn biết...người ta đã dùng loại "drugs" nào để...đầu độc mọi người...mà biết đâu...chính bà ta cũng đã bị khổ vì nó...? Mary trở lại xe, lấy mẫu nước táo, đưa vào trong nhà Lab. nhờ phân tích dùm...Người nhận mẫu hàng lấy tên, địa chỉ và số điện thoại của Mary để tiện liên lạc sau khi việc phân chất được hoàn tất.

Lúc trở về, Mary có ghé qua một Pharmacy cùng phố Elm để mua mấy thứ cần dùng. Trong khi tìm các loại hàng, Mary bỗng sớ không ngờ gặp bà Stephanie trong tiệm này. Chẳng lẽ một người dược sĩ như bà ta...lại chịu tới giúp việc cho bà Garcia? Lúc đứng trước quầy trả tiền, Mary thấy bà Stephanie vui vẻ hỏi thăm công việc trong viện hưu dưỡng. Mary mang chuyện ông bác

sĩ nói với mọi người ngày hôm trước cho bà Stephanie nghe...bà ta mỉm cười, gật đầu...như người đã từng biết những chuyện đó trước. Bỗng có điện thoại reo, bà Stephanie đang định tính tiền với Mary thì bỏ ngang để nghe.

- "Xin lỗi một chút nhé," Bà ta nói vội với Mary trước khi cầm ống nghe.

Trong lúc chờ đợi, Mary lặng lẽ nhìn lơ đãng. Bất chợt, nàng thoáng thấy ánh mắt bà Stephanie nhìn nàng một cách khác thường, rằng bà ta cất chặt môi dưới, đầu gật gật liên hồi. Mary bỗng cảm thấy hồi hộp...nhất là từ lúc đó, bà Stephanie không còn cười vui với nàng nữa, mà có vẻ cau có, bức bối.

Mary mang cái tâm trạng bất an đó về tới viện hưu dưỡng.

Buổi tối, Mary mời hai cụ John và Ken sang phòng làm việc, mang chuyện buổi sáng ra chia sẻ với hai người.

Cụ John nói ngay:

- "Như vậy, người "thuốc" chúng ta không thể là bà Garcia...mà có lẽ là cái mẹ Stephanie hay...chính cha bác sĩ kia. Hơn nữa, nếu bà Garcia cũng bị "thuốc" như chúng ta, sao bà ấy lại dám...bỏ trốn như vậy?" Cụ hạ giọng, nói nhỏ: "Có nhiều uẩn khúc?"

Cụ Ken gạt đi:

- "Ông nói nghe ghê vậy? ông ta có lợi lộc gì chứ? Máy cái check có là bao...để ông ta phải làm việc thất đức như vậy?"

Mary lắc đầu, nói nhỏ:

- "Tại cụ không biết thôi..."

Nàng nói chậm rãi để gây chú người nghe chú ý:

- "Theo tôi, với việc gian lận medicare, tiền thuốc, trung bình mười người một ngày, trong mười năm qua, không phải là nhỏ... Đó là chưa kể chi phiếu SSI hàng tháng, ăn bớt tiền chợ..."

- "Người ta đi nơi khác...cũng lãnh...thì làm sao ở đây lãnh được nữa? Trừ phi họ...chết!" Cụ Ken cãi tới đây và nói tới tiếng 'chết' khiến cả ba đều giật mình nhìn nhau yên lặng. Những người trước thì không kể...còn những cụ như cụ Wu chẳng hạn...thì chết vì bệnh gì, lúc nào không ai hay...hoặc có người biết những bí mật đó mà không dám nói ra.

Cụ John gật gù, nhìn Mary, nói:

- "Ngoài chúng tôi ra, còn năm người khác liên can là cô, bà Garcia, ông bác sĩ, bà Stephanie...và mẹ Mẽ Lucia. Ai chủ động, ai phụ giúp. Theo như ông bác sĩ...thì người làm việc gian lận là bà Garcia. Ông ta không nói tới...có ai đồng lõa không cũng như chẳng nhắc tới việc những người khác vì sao mà vắng mặt bỏ đi nơi khác hay...đã chết."

Mary nghe cụ John nhắc tới tên mình trong số những người có thể bị tình nghi, nàng không chút bối rối, nói:

- "Nếu ông ta muốn dồn tất cả tội lỗi cho một người vắng mặt là bà Garcia một cách chắc chắn như vậy...thì có hai giả thuyết, một là ông ta khờ...bị người khác sai khiến...hai là ông ta là người chủ mưu, và muốn chạy tội," Mary nhìn hai cụ già, nói một cách quyết liệt: "Với việc khám phá hôm nay, tôi tin chắc bà Garcia không phải là người chủ mưu, người này theo tôi, chính là người đã đánh "thuốc" mọi người, và bà Garcia có

chẳng chỉ là một đồng lõa mà thôi. Và nếu bà ta bị bắt, khai hết sự thực...thì ông bác sĩ và bà được sĩ kia...cũng không tránh khỏi liên lụy.”

- “Vậy tại sao ông bác sĩ dám đi tố cáo bà Garcia.”
Cụ Ken vội nêu thắc mắc, nhìn mọi người, rồi ngập ngừng: “Trừ phi...ông ta tin chắc là cảnh sát không thể tìm được bà ấy...”

Cụ John buột miệng:

- “Đúng, trừ phi bà ta chết rồi...”

- “Nghĩa là cũng có thể...đã bị người chủ mưu thủ tiêu!” Mary nói trắng ra ý nghĩ của mình: “Và người có thể làm được chuyện này dễ dàng nhất là...bà Stephanie.”

- “Nhưng tại sao không làm từ trước mà mãi cho tới bây giờ?” Cụ Ken thắc mắc.

- “Tôi nghĩ ra rồi. Có thể vì bà Garcia đưa mẫu nước đi phân chất để tìm xem nó là loại nào để chữa trị mong thoát khỏi sự kiểm tỏa của người chủ mưu rồi không may người đó biết được nên sợ bị bại lộ đành phải ra tay trước,” Cụ nhìn hai người: “Tôi nói thế có lý không?”

Nghe lời giải thích của cụ John, Mary bỗng nhớ tới cái nhìn sắc như dao mà bà Stephanie nhìn nàng lúc nghe điện thoại...và thái độ lạnh lùng của bà ấy sau đó, chợt sợ hãi, nói:

- “Đây hai cụ...lúc tôi mang hàng tới tính tiền, bà ta rất vui vẻ hỏi chuyện chúng ta...nhưng khi vừa nghe điện thoại bà ta nhìn tôi một cách lạ lùng, khó diễn tả khiến tôi lo sợ hết sức. Biết đâu đó chính là điện thoại của bọn bên phòng Lab báo cáo về tôi với bà ta?”

- “Đúng rồi, bọn đó đã thông đồng với nhau...nên bà Garcia làm gì là chúng biết hết,” Cụ John vỗ hai tay lại với nhau để bày tỏ thái độ, rồi tiếp: “Mấy ngày trước bà ta tới đây là có mục đích theo dõi bà Garcia...chứ một được sĩ như bà ta, ai chịu làm những việc vớ vẩn trong cái viện hưu dưỡng này,” Quay sang Mary, ông cụ thân mật: “Cô phải coi chừng khi có mặt bà ta ở đây!”

Trời vừa hừng đông, hai cô y tá đã đánh thức Mary dậy. Ông bác sĩ đợi nàng ngoài phòng khám bệnh. Hôm nay ông ăn mặc chỉnh tề, chiếc áo choàng trắng còn trên mắc áo ở vách tường. Sau khi Mary chào và được ông mời ngồi, ông ta mới lấy giọng rất ôn tồn, nhưng trang nghiêm, nói:

- “Bà Stephanie sẽ đến sắp xếp lại các vấn đề trong viện, nhưng trong lúc này, tôi muốn cô tạm lo các công việc thường ngày, nhất là về đêm, khi ở đây không có Lucia cũng như hai cô y tá. Công ty sẽ điều chỉnh lại lương bổng của cô một cách xứng đáng,” Ông liếc mắt sang nàng một cái rất lạnh, rồi tiếp: “Nhất là hôm nay, cảnh sát sẽ đến đây điều tra về vụ mẹ Garcia bỏ trốn.”

Mary giật mình khi nghe nói cảnh sát tới đây. Cái thắc mắc trong lòng nàng từ mấy hôm nay là tại sao bà Garcia không mang nội vụ tố cáo với nhà chức trách...mà lại phải đi thử nghiệm nước uống một mình? Nhưng...nàng đã có một chút nghi ngờ khi thấy ngay phòng Lab cũng thông đồng với bọn này...thì những anh cảnh sát nghèo địa phương sao tránh khỏi bị mua chuộc? Có thể bà Garcia muốn thiết lập một hồ sơ với đầy đủ chứng cứ để đưa nội vụ đi xa hơn nhưng không ngờ. Vì

thế, Mary nghĩ mình phải thận trọng trước khi hành động. Do đó nàng lễ phép nói:

- “Thưa bác sĩ, tôi rất cảm ơn ông đã cất nhắc cho. Mọi chuyện ở viện vào buổi tối, xin ông đừng lo, tôi sẽ cố gắng điều hành tốt đẹp tới khi...viện có một Giám Đốc mới,” Rồi nàng thoáng nhìn ra cửa, hỏi: “Thưa bác sĩ, bao giờ cảnh sát sẽ tới...để tôi còn sắp xếp cho các cụ lần lượt ra gặp họ?”

Ông bác sĩ gật đầu hài lòng, nói:

- “Sau giờ khám bệnh. À còn một điều này nữa. Từ nay, chúng ta sẽ phải làm ăn đúng...luật, nghĩa là cô chỉ đòi tiền medicare của các cụ những khi được tôi “thăm” bệnh thôi.” Ông ta nhấn mạnh: “Nghĩa là mỗi lần...tôi tới...phòng của họ chứ không cần phải có những trị liệu như thăm mạch, cho toa...Những việc thuộc bệnh lý như đo máu, đo nhịp tim của các y tá cũng được tính tiền hàng loạt.”

Thì ra, thay vì trước kia...thăm bệnh 'ma', bây giờ, ông bác sĩ sẽ phải mất chút công đến các phòng 'hi' một tiếng để tính tiền!

Khi Mary trở về nơi làm việc, tại các phòng, hai cô y tá đã bắt đầu làm việc. Các cụ đều lần lượt được lo những việc căn bản y khoa, kể cả cân, đo...Mụ Mẽ Lucia cũng đã có mặt trong nhà ăn lo bữa sáng. Mary nghĩ họ muốn một màn trình diễn...để cảnh sát tới...làm bá cáo. Rất may là tối hôm qua, Mary và các cụ đã hội ý với nhau, giữ kín việc có những xác chết trong vườn sau. Vì nếu cảnh sát biết trước khi thủ phạm chính xuất hiện thì mọi tội sẽ chỉ đổ lên đầu...bà Garcia...mà có thể cả những người tố giác như Mary hay cụ John nữa.

Không cần biết đúng hay sai, cảnh sát cứ mở cuộc điều tra về mình đã, cũng đủ phiền phức rồi.

Đúng mười giờ, dù trời mưa rả rích, một điều tra viên và hai hai cảnh sát đã có mặt tại phòng khách viện hưu dưỡng. Từng người, từng người được mời ra lấy lời khai về bà Garcia.

Mary là người được hỏi sau cùng về những sổ sách mà nàng làm trong thời gian bà Garcia còn ở trong viện.

- “Thưa ông điều tra viên, tôi không phải là thủ quỹ của viện, mà chỉ được mượn như một người bookkeeper, ghi chép những dữ kiện đúng như người chủ đưa cho tôi mà thôi,” Mary chỉ vào hồ sơ những người vắng mặt...mà chi phiếu vẫn về và được gửi vào trương mục của viện, rồi tiếp: “Tuy nhiên, cũng đã có lần tôi thắc mắc về một vài trường hợp...của các vị vắng mặt...nhưng bà Garcia đã nghiêm nghị đưa tôi về với...nhiệm vụ chính của tôi.”

Hình như đã có định kiến từ trước, nên người điều tra viên không hạch hỏi gì về những lý luận nàng đưa ra để tránh trách nhiệm. Vì thế, ông ta gật đầu:

- “Tôi hiểu...tất cả những việc làm ám muội này đều do một mình bà Garcia chịu trách nhiệm...cho đến khi bắt được bà ta lúc đó, vấn đề ai liên can mới sáng tỏ...” Ông ta mỉm cười dễ dãi, nhìn ông bác sĩ, tiếp: “May là bác sĩ báo cáo cho chúng tôi biết...nhưng chỉ tiếc là thủ phạm đã cao chạy xa bay...nên chúng tôi sẽ phải vất vả một chút thôi.”

Ngưng một lát, ông ta nhìn các cụ, tiếp:

- “Chúng tôi cảm ơn sự giúp đỡ của các cụ,” Ông bác sĩ gật đầu: “Nếu cảnh sát không sáng suốt thì chúng tôi

cũng không tránh khỏi liên lụy.”

- “Đâu có ai sống ở cái town bé nhỏ này chả biết uy tín của bác sĩ. Chúng tôi cố gắng tìm ra thủ phạm để bác sĩ hài lòng về công việc của cảnh sát.” Ông điều tra viên quay sang các cụ: “Bây giờ, cuộc điều tra của chúng tôi tạm ngưng ở đây, các cụ cứ yên tâm nghỉ ngơi, không phải bận tâm gì cả...ai làm, người đó phải chịu thôi.” Nói riêng với Mary: “Cả cô Mary nữa, chúng tôi cũng cảm ơn sự cộng tác của cô với cảnh sát, cô cứ vui vẻ làm việc với bác sĩ ở đây.”

Sau khi cảnh sát ra về, có đông đủ mọi người trong viện, ông bác sĩ nghiêm nghị nói:

- “Từ nay, mọi người chấm dứt bàn tán về vụ bà Garcia, Cô Mary tạm lo việc trong viện cho tới khi chúng tôi tìm được một vị giám đốc mới. Bây giờ xin mời quý cụ về phòng nghỉ. Cảm ơn tất cả.”

Mọi người lặng lẽ giải tán. Mary thấy có rất nhiều thiếu sót trong việc điều tra này, nhất là sự đột nhiên vắng mặt của những cụ ở đây mà không ai biết đã đi đâu. Cảnh sát không hề nhắc tới. Nhưng thấy sự kính trọng của đám cảnh sát đối với ông bác sĩ, Mary ngầm hiểu là họ đã dành cho ông ta tất cả mọi sự dễ dãi mà chỉ quy tội về một mình bà Garcia mà thôi. Nếu tìm được bà ta và nội vụ được đưa ra tòa, sự việc sẽ vô cùng rắc rối. Hình như ai cũng muốn câu chuyện yên đi. Có thể vì vậy, việc truy nã bà Garcia cũng không gặt gao và bà ta nhờ thế mà thoát nạn cũng chưa biết chừng. Còn các người chôn trong vườn thì làm sao đây?

Trong tình thế này, Mary cũng chưa biết giải quyết ra sao.

Sau khi ông bác sĩ và hai cô y tá đã về hết, bữa cơm trưa mọi người ăn rất vui vẻ, ai cũng coi như vừa thoát nạn.

Mọi chuyện tạm yên.

Cụ John lên vào phòng Mary. Lẽ ra, với nhiệm vụ mới của nàng, cụ John không cần phải làm vậy. Nhưng đã trót rồi, Mary cũng theo lời cụ, đóng cửa phòng làm việc lại cho kín đáo:

- “Tôi nghĩ, lần sau cụ cứ đường hoàng gặp tôi.”

- “Không, lúc này mình càng cần phải cẩn thận, nhất là cô.” Cụ phản đối ý kiến của Mary, rồi nói nhỏ: “Vị, hiện cô là người biết quá nhiều!”

Mary giật mình khi cụ John nói câu “người biết quá nhiều” tức đồng nghĩa với việc “cần phải thanh toán mình”, nên nói:

- “Cụ nói phải đó...tôi quên mất!” Mary hơi hốt hoảng.

- “Tình hình này, tôi tin đến chín mươi phần trăm...là bà Garcia đã bị họ thủ tiêu...mà người kế tiếp sẽ là cô!”

- “Trời! Thực sao?” Mary sợ hãi thực sự.

- “Nếu cô không có mặt ở đây nữa, họ sẽ thủ tiêu tất cả hồ sơ rồi nói cô là đồng lõa với bà Garcia...sợ bị bại lộ nên thủ tiêu tang chứng rồi tẩu thoát thì sao đây?” Cụ John nói với một giọng rất tin tưởng.

- “VẬY...cụ nghĩ phải làm sao?” Mary mất tinh thần, hỏi một câu mà nàng tưởng mình rất thấu triệt vấn đề, và đã có lập trường dứt khoát từ lâu.

Cụ John lắc đầu:

- “Cũng chưa biết được...nhưng...mình phải cẩn thận...để xem 'bên kia' họ hành động ra sao, nhất là cụ

Stephanie.” Cụ John nhắc tới bà được sĩ một cách không còn kính trọng nữa.

Mary cố lấy bình tĩnh để tìm cách thoát hiểm:

- “Nếu mẹ Stephanie có hành động gì, mình phải bắt quả tang mới được, nhất là phải làm ra lẽ với cảnh sát...để bọn họ không che chở cho nhau được. Cụ thấy đó, bây giờ mình mới hiểu tại sao bà Garcia không dám tố cáo họ. Nhưng trong việc này xin cụ phải rất thận trọng nhất là đối với các cụ bà họ có thể làm hư truyền của mình rồi chết cả đám.” Nhưng Mary biết dặn vậy là thừa vì cụ John đã chứng tỏ cụ cẩn thận hơn cả nàng nữa.

- “Tôi sẽ chỉ tính toán với cụ Ken thôi. Cụ ta hơi nhát...nhưng tôi đã có cách dọa thêm khiến cụ ta sợ mà phải hợp tác với mình.”

- “Còn các xác chết ở vườn sau?” Mary ngập ngừng hỏi.

- “Tùy cơ ứng biến. Mình đã trót không báo cáo với cảnh sát lúc sáng, bây giờ việc phanh phui lại càng khó khăn hơn. Tôi nghi ngờ có gì dưới basement...nhưng tiếc là mình chưa khám phá ra thôi.”

Cụ John về phòng. Mary tìm cách mở được cái ngăn kéo có những hồ sơ của những người vắng mặt mà vẫn có chi phiếu về. Con số lên tới hơn hai chục người. Nàng cẩn thận giấu đi một nơi kín đáo hơn.

Buổi chiều, bỗng bà Stephanie xuất hiện trong phòng làm việc của ông bác sĩ. Lúc đó, các cụ đều đã rút vô phòng hoặc để xem TV, hoặc ngủ sớm. Ông cụ John gõ cửa phòng Mary khiến nàng giật mình.

- “Cô coi chừng...Tại sao mẹ ta lại đến đây vào giờ

này?” Cụ John nhắc chừng Mary.

Mary cũng hơi bối rối về việc bà Stephanie đến đây vào chiều hôm. Nàng suy nghĩ một chút, rồi nói:

- “Không vào hang hùm sao bắt được cọp con...Tôi sẽ thí mạng với mẹ này. Xin cụ theo dõi dùm. Nếu tôi có bị mẹ này ra tay hại như cụ nói buổi sáng thì trước hết hãy báo với cảnh sát để làm sao mình bắt được tại trận việc làm phi pháp của mẹ ta mình mới mong phanh phui được nội vụ.” Mary nói với một giọng quả quyết.

- “Có đáng để cô liều như vậy không?” Cụ John hỏi lại với tất cả sự quan tâm thân tình.

- “Nói thế chứ chắc không đến nỗi nào đâu, nhất là mình đã đề phòng trước.” Mary an ủi cụ John như thế, rồi khẽ nói tiếp: “Cần nhất là đừng làm ồn ào quá, mẹ ta thấy động, đề phòng thì sẽ thêm khó khăn cho mình.”

Cụ John vừa về thì bà Stephanie sang phòng làm việc của Mary. Gặp nàng, bà ta vui vẻ và rất thân tình, ngồi xuống ghế, nói:

- “Buổi sáng ông bác sĩ có điện thoại cho tôi biết nhiệm vụ mới của cô ở đây. Nay mai, tôi sẽ cần sự giúp đỡ của cô rất nhiều. Nhất là về vấn đề hồ sơ các cụ ở đây và việc thuế má cuối năm mà mẹ Garcia để lại.”

Không cần nói ra, Mary cũng biết bà ta cũng là một nhân vật quan trọng trong công ty này. Nàng cười, lấy cảm tình:

- “Đâu có chi. Tôi được quý vị tín nhiệm là may cho tôi rồi. Việc thi hành công việc quý vị giao cho là bổn phận của tôi mà.”

Bà Stephanie gật đầu ra vẻ bằng lòng, tiến tới bên, vỗ vai Mary, nói:

- “Cô nghĩ như thế là tốt rồi. Tôi bận việc chừng một giờ nữa, cô ghé qua phòng ăn mình uống cà phê nói chuyện chơi. Công việc thì mình để đến mai cũng chưa muộn.”

Mary thoáng nhìn ánh mắt của bà Stephanie chột nhố tối ngày cuối cùng của bà Garcia ở đây, bà này cũng ở lại khuya như thế. Biết đâu bà Garcia cũng được mụ này mời uống cà phê nói chuyện như vậy. Mary hơi rùng mình, nhưng nàng đã có quyết tâm, nên cố giữ vẻ thản nhiên đáp:

- “Vâng, khi nào bà xong việc, gọi tôi một tiếng sẽ sang hầu chuyện bà.”

Bà Stephany gật đầu:

- “Được, đợi tôi nhé.”

Bà Stephanie vào văn phòng ông bác sĩ, đóng chặt cửa làm việc gì trong đó. Mary nghĩ chưa chắc bà ta đã làm gì trong đó mà ngồi đợi tới giờ thuận tiện ra tay hại nàng thôi. Vì thế, Mary lén sang gọi ông John và Ken sang phòng việc mình.

Hai ông này cũng đã có quyết tâm giúp Mary. Vì thế, họ không cần nàng gọi lần thứ hai, đã lanh lẹ và bí mật tới họp mặt. Mary để ngọn đèn nhỏ cho bên ngoài không để ý, rồi ba người cùng ngồi nói chuyện.

Mary đã có chủ trương, nên nói ngay:

- “Hai cụ nhớ đêm cuối cùng bà Garcia ở đây, mụ Stephanie này cũng ở lại rất khuya. Ngày đó mình không để ý, nên mụ ta làm gì, mình đâu có hay. Bây giờ, có thể cũng một cách thức đó, mụ ta có thể sẽ hại tôi bằng cách nào đó mình chưa biết...nhưng chắc chắn không có vụ dùng dao, dùng súng đâu.”

Cụ Ken nhanh miệng:

- “Thuốc độc!”

- “Có thể lắm,” Cụ John gật đầu, nhìn sang Mary, nói tiếp: “Cách này chỉ dễ dàng khi đối phương không phòng bị, nếu mình biết trước...thì chẳng sợ gì.”

Mary cũng đồng ý, nàng bàn luôn kế hoạch của mình. Hai ông cụ ngồi nghe nàng nói, gật đầu luôn để tỏ ý tán thành.

Sau cùng, Mary dặn thêm:

- “Điều quan trọng là họ muốn đợi lúc khuya mới hạ thủ...thì cũng tiện cho mình, nhưng xin cụ Ken tìm cách nói với tất cả mọi người nên đi nghỉ sớm để bên kia họ yên tâm ra tay mình để đối phó hơn. Nếu không, mình không thể có bằng chứng cụ thể để buộc tội họ và những cụ kia...đành chết oan thôi! Hai nơi quan trọng cụ John phải để tâm là cửa xuống basement và lối ra vườn sau.”

Mary hé cửa, nhìn ra hành lang thấy mọi nơi đều vắng vẻ, nàng mới ra hiệu để hai cụ già ra về.

Mary để đèn sáng, hơi ngả lưng vào ghế dựa, suy tính việc đối phó với những gì sẽ xảy ra cho nàng nếu quả đúng như nàng dự đoán. Thực sự, trong ba người, ông bác sĩ, Garcia và dược sĩ Stephanie thì người thứ ba có đủ điều kiện nhất để hại nàng cũng như dễ dàng hại bà Garcia nếu họ muốn. Mary mở ngăn kéo bàn lấy ra một chiếc bao ny-lông của chợ super market để sẵn trong túi quần, rồi nhắm mắt chờ đợi.

Kim đồng hồ chỉ mười giờ kém mười phút, Mary nghe thấy tiếng chân bước nhẹ ngoài hành lang rồi ngưng trước cửa phòng mình. Có người gõ nhẹ nơi cửa,

Mary vội đứng lên, hỏi vừa đủ nghe: “Ai đó?”

Tiếng bà Stephanie:

- “Tôi, mình sang bên này thôi.”

Bên này, như buổi chiều bà ta nói tức là dưới phòng ăn, căn phòng rộng rãi, gần bếp và cái cửa xuống basement. Mary mở cửa, bà Stephanie tươi cười, rồi lấy tay che miệng ngáp dài, nói:

- “Không làm việc khuya mau mệt quá. Bây giờ mà uống một ly cà phê thì tuyệt lắm.”

Mary khóa cửa văn phòng, rồi quay ra như sẵn sàng theo bà ta. Stephanie đi luôn khiến Mary phải theo sau. Qua các hành lang thấy cửa phòng các cụ đều đã đóng cả, rất ít phòng còn đèn sáng, bà Stephanie như vô tình, hỏi:

- “Nơi đây...các cụ ấy ngủ sớm...nhỉ,” Quay sang nhìn Mary như chờ câu xác định.

Mary khôn ngoan không kém, nàng khẽ cười:

- “Vâng, họ ngủ sớm lắm vì có việc gì đâu. Một mình tôi ít bữa trước ở đây đêm đêm tiếng họ ú ớ nói mê nghe phát rợn như ma quỷ gọi hồn ấy!” Nàng nhìn xéo sang bà Stephanie.

Vô tình, bà ta hỏi giật giọng:

- “Nhưng cô nghĩ có ma không?”

Không để lỡ cơ hội, Mary suy nghĩ một chút, bằng một giọng thì thào bên tai bà Stephanie:

- “Các người chết oan...người ta nói sẽ thành ma thực đó. Nhưng ở đây.” Mary nhĩ sang bà Stephanie thấy bà này giật mình, hai mắt mở tròn, khẽ kêu lên:

- “Ai nói...? Mà có thực không...” Rồi như nói một mình: “Thời khoa học này...làm gì có ma?”

“Biết đâu được.” Mary lung lạc bà ta.

Bỗng có tiếng động mạnh trong một căn phòng nào vọng ra nghe như tiếng chai, lọ hay ly thủy tinh rơi xuống đất bị bể trên nền gạch khiến bà Stephanie khẽ a lên. Cũng may đã tới phòng ăn. Trong phòng đã bật đèn. Mary hơi ngạc nhiên...thì bà Stephanie đã cười, nói ngay:

- “Lúc nãy nhân tiện đi restroom qua đây, tôi ghé pha bình cà phê...để hai chúng mình có cái uống ngay khỏi chờ đợi.”

Mary đưa mắt nhìn chỗ để ly tách và những bình pha trà, pha cà phê...đã thấy một chiếc coffeemaker đã có sẵn cà phê, đúng như lời bà ta vừa nói. Mary liền tưởng ngay tới những viên thuốc độc nằm trong đó. Nhưng bà Stephanie lại thản nhiên tới chỗ bàn nước, lật hai cái còn úp, rót đầy cà phê rồi đưa cho nàng, nói:

- “Cô uống đường thường hay loại...diet?”

Mary cảm ơn, rồi tự tới lấy đường loại thường cho mình và khuấy ly nước. Bà Stephanie cười, nói:

- “Tôi không uống đường đã mười năm nay rồi nó quen đi.”

Nếu là người không cảnh giác thì câu nói rất bình thường. Nhưng may Mary đã phòng bị trước, do đó nàng đã hiểu thuốc độc có thể từ đâu nên thản nhiên đưa ly cà phê về bàn và ngồi xuống ghế, ly nước đặt trước mặt.

Bà Stephanie tới ngồi đối diện với Mary. Bà ta đưa ly cà phê lên môi nhấp thử, rồi cười, nói:

- “Cô có thấy cà phê tôi pha đặc biệt hơn mọi ngày không?”

Mary lưỡng lự, chưa dám thử.

Bỗng nàng nghĩ ra một kế hoãn binh, vội vừa đứng lên vừa nói:

- "Thơm lắm nhưng tôi thích uống nhiều đường hơn." Nàng tiến đến bên bàn có ly đường để cạnh bình pha cà phê. Mary quay lưng về phía Stephanie, rồi giả vờ bỏ thêm đường, đưa lên nhấp thử, khen:

- "Ngon quá đi ấy chứ." Nàng rút bớt ra một tờ giấy lau tay đã cầm sẵn. Khi Mary quay ra, bà Stephany cũng đang lim dim nhìn vào ly cà phê của mình, cười đắc ý:

- "Rồi cô còn thấy đặc biệt hơn nữa..."

Mary lén bỏ miếng giấy dấm cà phê vào giỏ rác, rồi quay trở lại bàn.

- "Cô làm việc với tôi sẽ vui vẻ hơn với mẹ Garcia nhiều vì chúng tôi đã đặc biệt lưu ý tới cô từ lâu," Liếc mắt nhìn Mary dò xét...

Bỗng bên ngoài có tiếng gõ cửa làm bà Stephanie giật mình, đặt vội ly nước xuống bàn, khẽ hỏi:

- "Ai?"

- "Tôi...tôi muốn xin chút nước trà." Mary nhận ra tiếng của cụ John.

Bà Stephanie đứng vùng dậy, đi nhanh ra, hé mở cửa, nói:

- "Ông...không còn nước trà đâu cà phê được không?"

Bà ta đứng chắn sau cửa, người bên ngoài nói:

- "May quá, bà còn ở đây. Cà phê cũng tốt. Làm ơn cho tôi xin chút uống viên thuốc nhức đầu."

Bà Stephanie nhìn nhanh về phía Mary, rồi lật đặt tới rót một ly cà phê đưa ra, một tay trao nước cho người bên ngoài, một tay sẵn sàng đóng cửa.

Có tiếng ông John:

- "Bà cho xin thìa đường."

- "Hết rồi." Bà Stephanie đóng cửa lại, không cần để ý tới người bên ngoài có phản đối hay không. Bà ta tiến nhanh lại gần Mary, nhìn ly cà phê đã gần hết, rồi nhìn nàng dăm dăm.

Mary hơi lảo đảo, miệng khẽ kêu lên:

- "Tôi...đau bụng quá!" Nàng ôm bụng, nhăn nhó.

Bà Stephanie thần nhiên ngồi xuống ghế, nói:

- "Không sao đâu. Đợi một chút...sẽ hết...mà." Bà ta theo dõi nét mặt của Mary cho đến khi nàng gục xuống bàn.

Bà Stephanie lảng lảng ra cửa, hé mở nhìn ra ngoài. Dọc theo hành lang đều vắng ngắt..cái ông già Jophn cũng đã biến về phòng rồi. Bà trở lại chỗ ngồi, châm lửa hút thuốc, thở khói, mơ màng nhìn lên trần chờ đợi. Hút gần một nửa điếu thuốc, bà ta mới thư thả đứng dậy, bình tĩnh như không, mở cửa ra ngoài. Khi thấy chắc chắn không có ai thấy mình, bà Stephanie tiến lại cái cửa xuống basement, cẩn thận mở khóa, khẽ từ từ mở cánh cửa ra, rồi trở nhanh vào phòng ăn.

Với hết sức lực, bà ta ôm xốc xác của Mary ra ngoài, kéo nhanh qua hành lang, lúi tuột xuống basement, một tay khép cửa lại, cài then bên trong, rồi từ từ đưa Mary xuống, đặt trên sàn xi măng. Ngọn đèn bốn mươi watts dưới hầm nhà được bật lên, tỏa ánh sáng vàng vọt, yếu ớt trong căn basement rộng rãi, lạnh băng. Hơi thở của bà Stephanie thành sương trắng đục, bà ta xịch cái tủ cũ ở góc nhà sang một bên, để lộ ra một cái cửa, ngọn đèn nhỏ thứ hai được bật, soi rõ một bậc thang hẹp đi lên

phía trên. Không chậm trễ, bà Stephanie xốc Mary lần theo cầu thang này lên tới căn nhà chứa đồ làm vườn ở sau vườn. Ngọn đèn thứ ba soi rõ mấy chiếc xẻng, cuốc, kéo cát cỡ để ngổn ngang. Sát vách nhà, một hàng ba cái thùng rác cỡ lớn nhất, ít khi thấy bán ngoài tiệm, có nắp đậy cẩn thận. Một cái được mở ra...và xác của Mary được "chôn" vào đó, với một cái nắp đậy kín...thay cho nắp quan tài. Không tiếng búa đóng đinh mà chỉ có tiếng thở phò phò của người đàn bà.

Bà Stephanie vừa định tắt đèn...để trở lại hầm nhà thì bên ngoài phố có tiếng còi hụ của cảnh sát. Qua chiếc cửa nhỏ của nhà chứa đồ, bà Stephanie lo lắng nhìn ra ngoài...Các phòng trong viện đều đã bật sáng, nhiều tiếng xôn xao vọng ra...Có ánh đèn pin quét ngang qua vườn sau...Bà ta hoảng hốt...khi nghĩ là...có gì...không lành đã xảy ra. Vì thế, bà trốn ra khỏi đây trước khi cảnh sát khám xét...Nghĩ thế, bà ta mở nhanh cửa căn nhà chứa đồ, chạy ra ngoài. Nhưng, ngay lúc đó, một bàn tay ai nắm vai bà ta giữ lại...Bà Stephanie kinh hãi khẽ la lên...cổ vùng vẫy khỏi bàn tay kẻ kia...nhưng không thể được. Giữa lúc đó, một vật từ xa...vút tới, bập chôn phải bà Stephanie đau buốt kinh khủng, thịt như bị rút ra, có tiếng gầm gừ như âm thanh của mảnh thú tranh mồi...Không thể chịu nổi, bà Stephanie hét lớn lên vì đau đớn.

Có bóng mấy người cảnh sát đang tiến vào vườn sau...cùng với hai cụ John và Ken.

Đèn trong nhà chứa đồ bật sáng.

Mary buông tay khỏi vai bà Stephanie, nhìn về thất thần của bà ta, hai tay ôm cặp chân tuôn máu do nhất

ấn của con chó đen của cụ Wu đã phục kích kẻ thù ở đầu đó, lắc đầu...

Viên trung úy cảnh sát theo vào trong căn nhà chứa đồ. Mary chỉ mấy cái thùng rác lớn, khẽ nói:

- "Tôi nghi ngờ có gì ở trong vì lúc này bà ta cũng đã chôn tôi vào đó."

Một viên cảnh sát gật đầu, rồi tiến lại mở nắp hai cái thùng rác ra mọi người đều ô lên ngạc nhiên vì một trong hai thùng đó có xác người: bà Garcia!

Cảnh sát làm thủ tục bắt giữ bà Stephanie.

Mọi chuyện coi như đã sáng tỏ.

Sau khi mọi việc đã xong, Mary theo các cụ vào cả trong nhà.

- "Cô xếp đặt kế hoạch rất hay mọi việc đều xảy ra y như dự liệu. Với bằng cố quả tang này có trời cũng không cứu nổi bọn chúng. Lúc này tên bác sĩ. chắc cũng đã gặp xui rồi!" Cụ John vừa đi vừa khen.

- "Nhờ cụ gọi cửa đúng lúc như đã dự liệu, tôi mới thực hiện được kế hoạch của mình." Mary gật đầu, nói thêm: "Vừa đổ ly cà phê vào túi ny lông để làm tang vật, nghe bà ta từ chối khi cụ xin đường, tôi mới biết chắc trong đường có chất độc."

Cụ Ken lắc đầu:

- "Đứng gác ngoài...bờ giậu, thấy đèn trong nhà chứa đồ bật sáng, tôi hồi hộp quá, chỉ sợ có sẵn xẻng, cuốc trong đó mà ta tiện tay phang thêm vào đầu cô một nhát thì nguy to." Cụ cười khà : "Nhưng may quá...không sao!"

Bỗng có tiếng chó tru ngoài vườn sau, mọi người giật

mình, nhón nhác nhìn nhau. Mary khẽ nói:

- “Con chó đó thể mà thù dai. Tôi phải đập nó mấy cái mới chịu buông bà ta ra!”

Mọi người còn ngồi ngoài nhà khách bàn tán mãi cũng chưa đi ngủ. Cho tới khi trời hừng đông, họ mới chịu về phòng.

Sáng hôm sau, cảnh sát được phái tới khai quật những người được chôn sau vườn. Họ đều già cả, có thể bị đầu độc hoặc chết tự nhiên, nhưng bọn chủ mưu không khai báo, lén chôn đi để vẫn tiếp tục nhận những tấm chi phiếu SSI từ chính phủ. Phần lớn họ không còn thân nhân, và có người đã được chôn trước đây nhiều năm.. Đến lúc này, bà Garcia có sống lại, xin gánh hết tội cho ông bác sĩ, bà được sự. cũng không nổi nữa.

Khuôn Mẫu Frankenstein

Mười chín năm về trước.

Vợ chồng nhà Maco sau tám năm chung sống mới khám phá ra rằng họ không còn khả năng sinh sản nữa. Đó là hậu quả của một quan niệm tương quan giữa hạnh phúc và tình dục được phổ biến và khuyến khích vào thời bấy giờ. Truyền thông đại chúng Tây Phương của những năm cuối thế kỷ hai mươi phổ biến quan niệm "Sex" là mục đích quan yếu của con người. Người ta đã than thở dùm cho những cặp vợ chồng nào đã không biết khai thác đến tuyệt đỉnh khoái lạc của "sex", và kết án nặng nề những quan điểm "đạo đức lỗi thời" của các tôn giáo và nhất là nền luân lý Đông phương. Người ta cho rằng làm như vậy là đã khóa chặt con người vào